

ПЛЕМІННИЦЯ КЛІНТОНА

Коли протягом двох років, з 1996 по 1998 рік, я буквально будував свою першу клініку, мене обізвавали «Титаніком» і говорили, що така клініка нікому не потрібна, що вона передчасна не тільки для Львова, а й для Києва і Москви, що ніхто в таку дорогу клініку ходити не буде!

Коли ж я відкрив клініку, чомусь ніхто з моїх колег стоматологів не сказав, який я розумний, або який ризикований, що позичив так багато грошей!

Всіх цікавило інше питання – звідки вони, ці гроші?! Тоді один з моїх знайомих якось пожартував, що він знає, звідки у Заблоцького гроші.

– Дружина Заблоцького – племінниця Клінтона!
Повірили!

– Так що ж він тоді зробив?

– От якби в мене дружина була племінницею американського Президента, я б та-а-а-кую клініку побудував, не те що Заблоцький!

32 Я ПРОСТО МІНЯЮ ЛАМПОЧКУ

Навіть тоді, коли я ще не знав, що таке маркетинг, найсильнішим маркетинговим інструментом (як я тепер розумію), я вважав екскурсію по клініці (звичайно, якщо вам є, що показати).

Я полюбляв це робити і, за можливістю, проводив екскурсії по клініці сам. З відкриттям клініки в Києві, я зрозумів, що не можу бути в двох місцях одночасно, і тому почав навчати цьому своїх працівників як у Києві, так і у Львові. Я особисто проводив заняття зі співробітниками, щоб вони це робили правильно! Були написані рекомендації для персоналу, де зверталася увага на те, з чого почати екскурсію і на що звертати увагу екскурсантів, перед тим з'ясувавши, хто перед ними – потенційні пацієнти чи стоматологи.

Я був переконаний, що, крім маркетингового інструменту, екскурсія – це можливість завжди тримати в тонусі весь колектив, а також бути впевненим, що порядок в клініці завжди – на висоті!
Колектив знав, що екскурсія може трапитися у будь-який час!

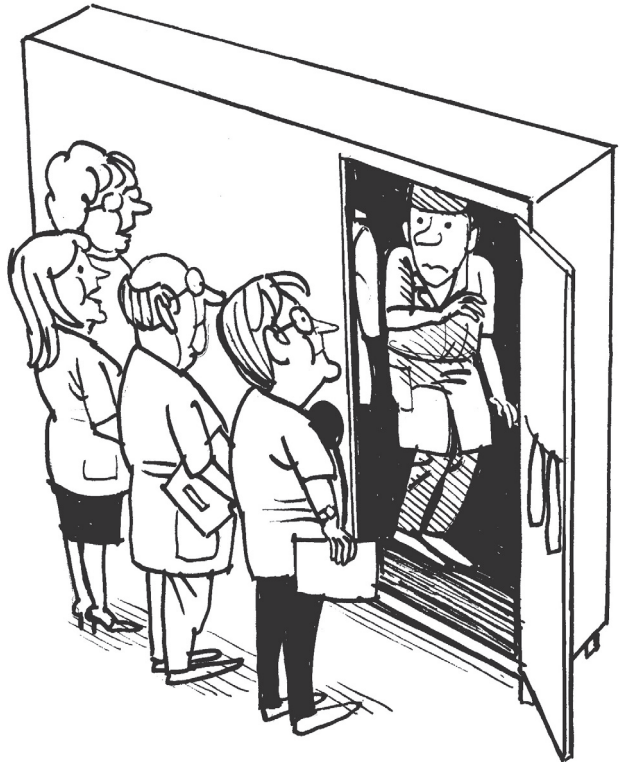
І ось, одного разу, проводячи екскурсію по клініці, я звернув увагу гостей на туалет шефа, пожартувавши при цьому, що шефи в туалет не ходять! Відкривши двері до туалету, я несподівано побачив там нашого нового робітника Тараса, який вибачився, і сказав мені й гостям, що він просто міняє лампочку!

Потім, коли під час екскурсії я відкрив двері до кімнати для прибирання кабінетів (стоячи обличчям до гостей і спиною до дверей), гості несподівано для мене почали голосно сміятися! Що ж там такого смішного? – повернув голову і я. Там стояв знову Тарас!

Нічого вже не пояснюючи, Тарас просто ретирувався!

Під кінець, завершуючи екскурсію, я відкрив двері шафи, де співробітники зберігають свій верхній одяг... і там всі гості знову побачили знайомого їм Тараса!

Виявилося, що Тараса ще не встигли ознайомити з порядком проведення екскурсії по клініці, а він не хотів заважати, і тому ховався в тих місцях, які, як йому здавалося, ніхто і ніколи не відкриває для гостей!

46 АЛЕРГІЯ НА ОНУКІВ

Пам'ятаю, як мій батько все дивувався, що сталося з його сусідом, який ну просто збожеволів на своїх онуках. Чи не захворів?

Потім, коли у мене народилася донька, «захворів» і мій батько.

Доки моя донька росла, одного разу я зловив себе на думці, що я весь час шукаю відповідь на це питання – чому ж онуків люблять більше, ніж дітей?

Я чув про те, що на онуків у батьків нібито більше часу, ніж на своїх дітей, і багато інших логічних пояснень, які все ж не давали мені повної відповіді.

Спостерігаючи за тим, як росте моя донька, я помітив, що кількість дитячих поцілунків, які я так любив, весь час зменшувалася.

Коли одного разу я попросив дозволу поцілувати свою доньку-підлітка в губи, вона підставила мені щоку.

– Ти б мені ще плече підставила! – образився я.

Але ось так, з часом, я звик, що поцілунок від доньки – це свято.

Потім, коли з'явилася онучка, я раптом зрозумів, що можу (поки зять не бачить) цілувати її скрізь!

Так от, чого я так довго чекав!

Так от, чого мені так довго не вистачало!

Мені не вистачало цієї теплоти, цієї ніжності, яку я вже один раз випробував, але потім повільно, поки донька виростала, призабув!

Це як алергія – симптоми, які з'являються тільки при другому контакті!

Так! «Алергія на онуків» – це ні що інше, як призабута любов до своїх дітей!

?? ОРНЕЛА МУТІ

Десь наприкінці травня, їду я собі по вулиці Маяковського, і, начебто, не дивлюся навсібіч. Раптом щось змушує мене зупинитися. Що ж такого я тільки що бачив? Що я бачив такого незвичайного?

Об'їжджаю квартал і повільно-повільно їду тим же відрізком вулиці, де має бути щось, що змусило мене повернутися.

Ось воно, що змусило мене повернутися! Тобто – це ВОНА! Дівчина незвичайної краси! Висока, струнка, з довгою косою до самого пояса!

Милуючись її красою, її ходою і думаю, а чи варто об'їжджати, аби подивитися на неї спереду? А раптом все буде як завжди, і неймовірна краса ззаду не буде мати нічого спільного з тим, що я побачу спереду?

Наважуюся... і... це таки неймовірно! Які блакитні очі! Орнела Муті! Тут у Львові! На вулиці Маяковського!

– Дівчино! Вибачте! Не бійтеся! Я – студент! Я – медик! Ну, зачекайте! Я вам кажу, я – студент! Це машина мого батька! Ну, зачекайте! Ось мій студентський! Ну, подивіться!

Мабуть, моя наполегливість принесла результати, і дівчина погодилася, щоб я підвіз її до гуртожитку! А, може, вона просто

не хотіла бути центром уваги для перехожих... Та й затор утворився неабиякий: адже я, побачивши її, зупинився мало не посеред вулиці!

Але це вже не мало ніякого значення! У мене з'явилася можливість запитати:

– Дівчино! А як вас звати?

– Зеновія.

– А де ви навчаєтеся?

– У консерваторії.

– Дівчино! А...?

– Дякую, що підвезли! Це мій гуртожиток.

– Дівчино! А...?

– До побачення!

«Яке гарне ім'я!» – подумав я, бачачи перед собою образ дівчини, яку я тільки-но зустрів на вулиці Маяковського. – **«Я обов'язково її знайду!»** – подумав я. – І навіть номер кімнати можна не питати, адже така гарна у цьому гуртожитку може бути тільки одна!»

На мить уявив, що я – Адріано Челентано, і на силу стримав себе від того, що б не піти за нею негайно!

